

ΝΑΣΡΕΝΤΙΝ

Odile
Woulersse
Rebecca
Dautremer

Μετάφραση
Ράνια Ζωΐδη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα πρωινό ο Νασρεντίν κάθεται στην κουρελού, στη σκιά ενός φοίνικα, και πίνει γάλα καμήλας με κανέλα.

Ο Μουσταφά, ο πατέρας του, τον φωνάζει:

—Νασρεντίν, φέρε το γάιδaro από το σάβλο. Θα πάμε στην αγορά.

—Η επιθυμία σου διαταγή μου, πατέρα, απαντά το μικρό αγόρι, φορώντας τα πασούμια και το σκουφάκι του.

Φέρνει το γάιδαρο στον πατέρα του.
Μαζί στερεώνουν στην πλάτη του γαϊδάρου
ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο χουρμάδες.

Ο Μουσταφά ανεβαίνει στο γάιδαρο και ο Νασρεντίν τους ακολουθεί.
Ο δρόμος έχει ακόμα λάσπες από την τελευταία βροχή κι έτσι
ο Νασρεντίν βγάζει τα παπούμια του για να μη λερωθούν.

Κοντά στην είσοδο της πόλης ο Νασρεντίν και ο πατέρας του συναντούν ένα βεζίρη, καβάλα σ' ένα υπέροχο αραβικό άλογο. Παρατηρώντας το Μουσταφά, ο βεζίρης λέει στους ανθρώπους της ακολουθίας του:
– Κοιτάξτε αυτόν τον άντρα που έρχεται! Καμαρωτός, καβάλα στο γαίδαρο, αφήνει το ίδιο του το παιδί να τσαλαβουτά στις λάσπες!

Ο Μουσταφά απαντά ήρεμα:

– Η εξοχότητά σας δε μιλά ευγενικά.

Αλλά ο Νασρεντίν ντρέπεται πολύ για την κοροϊδία και τα βλέπει όλα μαύρα.

– Γυρίζω στο σπίτι, λέει. Κουράστηκα.

– Κιόλας; ξαφνιάζεται ο Μουσταφά.

– Έτσι δε θα μας κοροϊδεύουν.

Ο πατέρας του γελάει και του λέει:

– Κάνε όπως αγαπάς.

